

Diari de Girona

www.diaridegirona.cat

De Girona, de valent

Aquest diari utilitza paper reciclat en un 80,5%

DOMINICAL

Maddox, la revolució de l'oci nocturn a les comarques gironines

CATALUNYA PÀGINA 22

Detecten quatre nous casos de senglars morts per pesta porcina

CD de la Marató

Avui el disc solidari de TV3 per 12 euros amb Diari de Girona

Girona registra cada dia més de vint ciberestafes

La majoria de les denúncies estan relacionades amb l'accés fraudulent a dades personals i bancàries ● La policia va arrestar o investigar 213 persones a la província durant l'any passat

PÀGINES 2 I 3

SEGURETAT

El PSC de Girona diu que la Policia Municipal està «infradotada i desorientada»

Acusa el govern de Lluç Salellas de manca de lideratge i improvisació

PÀGINA 6

AGUAVIVA

Un cotxe xoca contra un bus a l'AP-7 per circular en direcció contrària

Els Mossos van trobar el conductor marxant a peu

PÀGINA 8

DIUMENGE ESPORTIU

El Girona rep el Madrid amb Francès però amb el dubte seriós d'Stuani

PÀGINES 2 I 3

Harold Abellan / Temporada Alta

Els joves que van participar ahir al migdia en l'espectacle «Sera un dia que durarà anys» a Salt.

Temporada Alta fa cantar els joves

Uns noranta alumnes de tres instituts participen a la plaça de la Llibertat de Salt en un espectacle d'homenatge a Ovidi Montllor dirigit per una companyia xilena PÀGINA 29

QUERA

1887

C. Argenteria, 22 · Girona · +34 972 20 46 90
www.quera.cat

DOMINICAL

30 de novembre de 2025

Una parella de Blanes canvia vides a l'Àfrica: fa 15 anys que Roser Bitlloch i Pere Gual van muntar l'ONG Kuwonku. P2-3

Del volcà a l'ampolla: Sant Aniol, una aigua única que enamora restaurants de prestigi d'arreu del món. P7

Gasparic, el restaurant de Santa Pau on Eloi Torrent posa la cuina tradicional de la Garrotxa sobre una pizza. P9

Diari de Girona

Maddox, la revolució de l'oci nocturn

Es compleixen vint anys del tancament d'un local que va ajudar a convertir Platja d'Aro en una de les capitals de l'oci nocturn gironí i internacional durant els anys 60. P4-6

ARXIU CARMENATI/MARC MARTÍ

DIPLOMA D'ESPECIALITZACIÓ EN

PRIMATOLOGIA:

CONSERVACIÓ, BENESTAR, INVESTIGACIÓ I PRÀCTIQUES

Universitat de Girona
Fundació UdG:
Innovació i Formació

FUNDACIÓ **MONA**
Centre de Recuperació de Primats

1ª EDICIÓ
2026

INICI: 16/02/2026

mona.formacio@fundacioudg.org

Reportatge

Vint anys del tancament d'un local emblemàtic

Maddox i la revolució en el món de l'oci

Helena Viñas

Platja d'Aro va esdevenir una de les capitals de l'oci nocturn gironí i internacional durant els anys 60, amb joves que peregrinaven a les discoteques que hi havia

Un espai recorda a la localitat l'arquitecte italià Vincenzo Carmenati, que va dissenyar Maddox i va participar en molts altres projectes urbanístics i socials

Què fa que una discoteca esdevingui mítica? La seva música, la clientela, l'arquitectura de l'edifici? Hi ha pocs clubs que reuneixin les condicions necessàries per ser recordats, no només per la història, sinó també per la gent que hi va viure les seves nits (i matinades) de festa. La Costa Brava, però, és l'epicentre d'aquells establiments dels quals, encara avui, de tant en tant, els seus seguidors publiquen alguna fotografia a Facebook per recordar els vells temps. Un exemple és la discoteca Maddox, que a 20 anys del seu tancament i enderrocament encara perdura en la memòria de l'oci nocturn de Platja d'Aro. Prova d'això és com molts encara s'esforcen per mantenir el seu record viu, marcat per la innovació tant a escala tecnològica com social.

També queda clar al llibre *Nit d'Aro* (2018), escrit pel periodista Xavier Castillón i fruit de la seva voluntat de plasmar «la importància que havien tingut les discoteques per a la definició de Platja d'Aro durant els anys 60». El periodista descriu el context social i econòmic d'aquella època, quan es va produir el boom dels clubs nocturns al municipi: «El món de la pagesia encara era vigent, però contrastava amb tota aquesta modernitat que estava arribant», explica Castillón, qui afirma que «els turistes volien alguna més que platja. Les grans discoteques es van crear en temps rècord, entre els 65 i el 70»: «Platja d'Aro era encara un terreny bastant verge a escala d'infraestructures turístiques. Molts d'aquests negocis van ser dirigits justament per gent que venia de fora». En aquest sentit, el periodista posa d'exemples Paladium, fundat per promotors francesos, o Tiffany's, per austríacs.

Per als joves d'aquí

Tots eren locals dirigits en essència a públic més internacional, però Maddox es va desviar d'aquesta intenció: «Va néixer amb una certa vocació de ser una discoteca més per la gent jove d'aquí». El recinte que finalment acolliria Maddox, ubicat a l'extrem nord del poble, passaria per diferents noms i ambients, començant per ser un bar sota el nom El Cielito Lindo, per a després esdevenir la sala de festes Atelier i un «coquetón night club» anomenat Jamaica, fins a arribar a dir-se Aro Club, destacant per la seva piscina i cascada. Tanmateix, el destí final del recinte es va materialitzar el juny de 1967 amb la inauguració de Maddox de la mà d'Oriol Regàs, qui

A dalt, actuació d'un grup a Maddox; a baix, una festa de temàtica romana. / NARCÍS SANS PRATS/ARXIU CARMENATI

necessitava un club estiuenc dirigit a la clientela d'hivern del seu altre establiment, l'emblemàtic Bocaccio de Barcelona.

La celebració del primer concurs de Mís-ter Espanya, festes temàtiques, música en directe i superar el límit d'aforament van marcar les nits de Maddox, a més de la visita de personatges com Salvador Dalí, Josep Pla, Julio Iglesias i Antonio Gades. Tot plegat, acompanyat de les primeres go-gós i una bona estratègia de publicitat dirigida pel periodista Josep Maria Bartomeu, relacions públiques del club i durant molts anys col·laborador de *Diari de Girona*. «Va tenir molt clar que aquesta havia de ser una discoteca que no podia viure dels quatre barcelonins que vinguessin de Bocaccio, sinó que havia d'estar més orientada al públic jove», afirma

Castillón sobre la visió d'Oriol Regàs.

Carmenati, el geni rere el disseny

«No havia fet mai cap discoteca fins llavors, però em semblava un tema interessant perquè representava un lloc on els fills podien escoltar la música que els seus pares mai no haurien acceptat». Amb aquestes paraules, l'arquitecte Vincenzo Carmenati (Milà, 1931 - Platja d'Aro, 2015), parlava al llibre *Nit d'Aro* de la seva feina dissenyant Maddox, un dels projectes que marcava la seva carrera. En el mateix llibre, Carmenati parla de com els promotors del club (entre ells, Eladi Balletbó) li van donar «carta blanca absoluta» a l'hora de crear la discoteca, que va arribar a influenciar altres espais internacionals com el Piper Club de Viareggio (Itàlia) o una part

de l'Studio 54 de Nova York.

Els elements circulars són la marca per excel·lència del disseny interior de Maddox, tal com s'explica al llibre *Night Fever. Designing Club Culture: 1960-Today* (2018): «Una sèrie de cercles definien diferents àrees per seure, amb sofàs circulars fixos per a grups petits al costat de tamborets circulars que es podien moure». «Quan elimines els racons, tot és més net i l'energia circula lliurement», explicava Carmenati per argumentar la decisió arquitectònica. Ell mateix també es va encarregar del disseny del logotip, «molt influenciat per l'estètica oriental que triomfava llavors entre els joves» i en la tria del nom: «El vam escollir per atzar, i després vam descobrir que era el nom d'un polític americà».

Una altra de les innovacions que oferia

Maddox van ser les tecnologies d'il·luminació, dissenyades per Cesare Fiorese, i que van convertir la discoteca en una de les primeres a introduir un sistema de control de 200 aparells de llum que comptaven amb làser i llums psicodèliques i ultraviolats. «Vaig encarregar a un tècnic electrònic de Milà que anés a Alemanya a estudiar les possibilitats del làser, i, a partir d'aquí, ell va crear un sistema de llums psicodèlics per a festes», explicava Carmenati.

A banda, el club també tenia màquines especials com l'episcope (permetia inserir una silueta en la llum projectada per modular-la i produir formes), i d'altres per simular efectes de núvol o crear aigua. El conjunt d'efectes i llums van produir que Maddox fos descrita com un «lloc que provocava el mateix resultat que les substàncies psicotròpiques», a més d'afectar en la percepció de l'espai, que feia la sensació de ser continu i infinit.

Mantenir el llegat viu

Un espai expositiu ubicat a l'avinguda Costa Brava número 12 de Platja d'Aro recull una part del llegat de Vincenzo Carmenati, des dels primers esbossos que es van fer de Maddox fins a escultures que l'arquitecte realitzava. Una de les seves filles, Emanuela Carmenati, va ser l'encarregada de posar en funcionament aquest recinte l'any 2022: «Com a totes les cases, quan els pares falten, toca mirar i seleccionar aquelles coses seves amb les quals et vols quedar». Va ser en aquest procés quan «vaig prendre consciència del llegat que tenia, i que l'havia de gestionar com a curadora de la seva obra».

A banda de ser un lloc d'exposició, el local també ha servit per dur a terme diferents experiències immersives relacionades amb Maddox: «En una primera ocasió el vam transformar en la discoteca una altra vegada, amb les plataformes circulars, una pista de ball i l'actuació del DJ d'aquell moment, Àngel Pérez». Més endavant, també es va crear un metavers en què la gent podia entrar a Maddox i interactuar amb altres participants. Amb relació a aquesta plataforma, Emanuela Carmenati indica que «estem treballant per veure quina sortida li volem donar. Una de les propostes que ens ha arribat és transformar-la en un espai de concerts dirigit a persones que no hi poden anar». «Si el Maddox en aquell moment va donar una imatge de futurisme o de modernisme, ara la de tornar a tenir», rebla.

La casa on el seu pare va viure els darrers anys també es podria considerar un segon espai expositiu, tant pel seu disseny com perquè compta amb diferents escultures i el logotip original de Maddox. Carmenati explica que se'l van trobar en un descampat, la van avisar i el va anar a buscar amb una grua.

Si bé ella és conscient que Maddox és una de les obres més recordades del seu pare, remarca que també va executar altres projectes de gran impacte al municipi costaner: «Amb el tema del Maddox diguem que tinc un agradable problema, perquè és una marca tan important i tan gran que se m'ha menjat la marca del meu pare. Ara estem treballant per revertir el procés».

Emanuela Carmenati i el logo de Maddox. / MARC MARTÍ

Arquitecte Vincenzo Carmenati. / ARXIU CARMENATI

Salvador Dalí a la discoteca Maddox. / ARXIU CARMENATI

Àngel Pérez, el DJ per excel·lència de Maddox. / MARC MARTÍ

Reportatge Vint anys del tancament d'un local emblemàtic

>>>

Per exemple, l'arquitecte va participar en la primera fase de construcció del Port d'Aro, a més de dissenyar l'edifici piramidal que va acollir discoteques com Kamel, Atycó i Paladium; el centre comercial Round Store; i l'actual local de l'Enjoy It, entre altres. A més, també va rescatar el Castell de Benedormiens amb la reforma que el va transformar en l'actual espai expositiu i cultural.

Ahora, va crear la campanya turística *El amor se cita en Playa de Aro*, a través de la qual cada any algunes parelles de Verona i la resta d'Europa que s'acabaven de casar o celebraven bodes de plata, eren convidades a passar uns dies a Platja d'Aro. Aquesta proposta també va ajudar a catapultar internacionalment el municipi, per al qual Carmenati també va fer mobiliari urbà, com els bancs que hi havia davant de l'Ajuntament.

Preguntada per com era el seu pare, Emanuela Carmenati afirma que, «més que un arquitecte, era un urbanista»: «Durant la segona guerra mundial, Milà, la seva ciutat, va quedar devastada, i per això la seva vocació de reconstruir espais». Aquesta passió la va poder desenvolupar a Platja d'Aro, tal com deia l'arquitecte al llibre *Nit d'Aro*: «Em va agradar molt el desig que vaig trobar de la gent de Platja d'Aro de reprendre un camí després de la guerra i la postguerra. Aquí vaig trobar que la gent tenia una gran capacitat de somiar».

Jugar-s'ho tot per un vinil

Metòdic, amb un gran gust musical i gelós de la seva feina. Amb aquestes tres paraules, el periodista Pascual Muñoz defineix Àngel Pérez, el DJ per excel·lència de Maddox. Ambdós es van conèixer durant l'època daurada de la discoteca: «Èrem de Palamós i de tant en tant fèiem una cervesa junts i parlàvem de música». Després que Muñoz es traslladés a Barcelona, van perdre el contacte, fins que 30 anys després es van retrobar en un homenatge al DJ: «Vam parlar dels vells temps i ell em va dir que tenia coses a explicar».

Així va néixer *Vivencias de un DJ* (2018), llibre autoeditat on Pérez parla, entre altres coses, dels viatges que feia a Perpinyà o Londres per «seleccionar tota aquella música que tardaria anys en editar-se a Espanya»: «La tornada de Perpinyà era com una ruleta russa, ja que havíem de travessar la frontera carregats de vinils prohibits. En més d'una ocasió vam ser interceptats i algú va haver de fer una trucada perquè ens paguessin la multa».

Spooky Tooth, The Temptations, Deep Purple, Uriah Heep o Ten Years After eren alguns dels artistes que van sonar a Maddox, a més d'altres actuacions en directe com Titanic, Máquina, Pop-Tops, Johnny Hallyday, en les quals Pérez també participava, a vegades, de fons purxant vinils.

Les seves sessions, explica en el llibre, duraven vuit hores als estius (des de les 10 de la nit fins a les 6 del matí), i començaven amb «música suau, suggerent i incitadora», per després passar a 90 minuts de «non stop dancing»: «En la tanda de ràpids havia de posar els cinc sentits. Hi havia temes dels quals s'aprofitaven només 30 segons, per la qual cosa el ritme de treball era incessant i esgotador». En acabat, la música es tallava en sec i «donava la possibilitat al públic de ballar

De dreta a esquerra i de dalt a baix, Emanuela Carmenati a l'espai expositiu de Platja d'Aro; plànols de Carmenati; parelles de la campanya «El amor se cita en Playa de Aro»; i Julio Iglesias a Maddox. / MARC MARTÍ/ARXIU CARMENATI

una lenta».

El cubicle del DJ, una altra de les novetats que va introduir Maddox a l'oci nocturn, comptava amb mecanismes tant per reproduir la música com per controlar la llum. El sistema de so, ideat també per Cesare Fiorese, «utilitzava altaveus que superaven els de qualsevol altre lloc de l'època», es descriu en el llibre *Night Fever: Designing Club Culture: 1960-Today*. La sala tenia sis altaveus suspesos a la pista de ball, 112 columnes amb bafles distribuïdes per l'espai. Pérez va afegir algunes millores a aquest sistema de so, com «posar una base de sorra als altaveus, que va permetre incrementar la seva potència sense risc de vibracions o ressonància».

Muñoz, assidu de Maddox entre el 1969 i el 1975 tant per feina com oci, recorda que «intentàvem endevinar els títols de les cançons, però era impossible. Pérez sempre tapava el centre del vinil, no volia que els títols

fossin de domini públic. Era una manera de posar en valor la seva feina». En aquesta línia, recorda el sentiment de llibertat i transgressió que irradiaven les nits de Maddox, pel simple fet de «saber que estaves escoltant coses prohibides que a la resta d'Espanya encara no havien arribat».

El final d'una era

Oriol Regàs va dirigir Maddox entre 1968 i 1980, i després va funcionar 25 anys més amb Pepe Carrera, fins que va tancar el 2005 i va ser enderrocada el juny de 2006. A la parcel·la que ocupava s'hi projecta un immoble de pisos de luxe, a mig construir a causa del litigi judicial en curs entre promotors i veïns.

El tancament tant de Maddox com d'altres clubs mítics van simbolitzar el canvi de segle i la fi de l'època d'or de les discoteques, que van donar el tret de sortida a l'oci nocturn del municipi. El periodista Xavier Castillón

vincula aquest canvi d'era a «una major diversificació del món de lleure nocturn», a més d'un reemplaçament del tipus de turisme de Platja d'Aro, que es va enfocar a un públic «més familiar». A tot plegat hi suma el fet que «aquelles discoteques moltes vegades programaven música en directe i servien d'aparador per a cantants i grups, cosa que ara fan els festivals de música».

Per al periodista Pascual Muñoz, els locals actuals «només volen fer calés, no tenen gust musical i la gent no té criteri selectiu». També menciona que «abans les innovacions es valoraven més». El seu record de Maddox es veu reflectit en l'epíleg de *Vivencias de un DJ*: «Ens queda, en suma, l'orgull i el record d'haver estat coetanis d'una època en la qual vam anar obrint finestres perquè entressin aires de llibertat i aromes d'innovació (...) A vegades em pregunto si la nostra afició per la música era tan sols una excusa».